

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
 NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa J. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

L'HERRIOT I LA CONFERÈNCIA

—Les dues mans, company, s'han de donar.

La pau del món

Sortirà en veritat la pau del món de les actuals deliberacions de l'Assemblea de Ginebra? La Societat de les Nacions discuteix aquests dies els temes que més directament estan lligats amb el manteniment de la pau. Desarmament, arbitratge obligatori, pacte d'ajuda mútua. I encara que seria excessiu el posar grans esperances en les paraules dels discursos i en els acords diplomàtics, ningú no pot negar que els nous corrents de la política mundial són favorables a l'ideal pacifista. Si és cert que el cel dóna la pau en la terra als homes de bona voluntat, és indubtable que ha de donar-la a molts homes dels que a Ginebra defensen la causa de la pau,

perquè són indubtablement homes de bona voluntat i de cor generós. Ho són, sobretot, Macdonald i Herriot.

Encara que de Ginebra no en surti la pau del món, en sortirà un nou esforç per a contrarrestar els perills de guerra. Ja fóra una gran cosa que els més immediats perills quedessin, sinó resolts, almenys allunyats. La pau no regnarà entre les nacions d'una manera perpètua, com no regnarà entre els homes, mentre nacions i homes no canviïn d'ànima. Però si no lluitéssim contra els perills de guerra, si no hi hagués cada dia un nou esforç per a evitar les ocasions de conflicte, la humanitat quedaria submergida per les forces del mal.

Dues coses cal tenir en compte avui quan es tracta del problema de la pau: la freqüència de les guerres i la seva magnitud. El gran perill de la nostra època

no està en les guerres continues dels temps passats, sinó en les guerres formidables, monstruoses, com l'última guerra dels quatre anys. No s'hauria guanyat gran cosa si mentre per un cantó disminuïa la freqüència de les guerres, per l'altre creixia la magnitud horrible de les guerres noves. Cas que els homes hagin de continuar encara l'exercici funest de la guerra, han de procurar, no solament no matar-se tan sovint, sinó també no matar-se en tan gran quantitat. Si el desarmament per un costat, i l'arbitratge per l'altre poden fer les guerres menys freqüents i de proporcions més reduïdes, quedaria ben justificada la lloança als esforços que a Ginebra realitza la Societat de les Nacions.

PER LA PAU

Nosaltres no ens atrevim a proposar que Barcelona, abans propícia a totes les generoses intervencions, promogui una acció pacifista de solidaritat amb la Societat de Nacions. És molt possible que fos interdicta la preocupació per la pau, com ho és la de la guerra, però aleshores es podria rebutjar tota acusació d'indiferència davant de tot l'humà.

Algú, per Europa, s'estranyaria del nostre desvetllament. Algú, per Espanya, somriuria burleta. Si ens passàrem quatre anys de guerra, cridant per la neutralitat, mentre seguíem amb sàdica curiositat parcial les incidències de la gran tragèdia, a què ve ara—dirien—el prurit pacifista i les demandes de conciliació europea? Si els que les fessin fossin francòfils, hi hauria en ells idèntica sinceritat que en la França d'Herriot. A la fi els francòfils eren els romàntics pacifistes d'abans de la guerra, crèduls esperançats de que mai s'obriria amb el temple de Jaus, la caixa de Pandora. Què d'estrany té, doncs, que, finida la guerra i el període perillós de la post-guerra, tornin al seu somni antiguerrier? Si són germanòfils, el seu pacifisme oferirà més dubtes, perquè el germanòfil, com l'alemany nacionalista, confia en un demà revanxista. La desfeta d'ahir, té d'ésser, per a ella, la victòria de demà.

Les filies i fòbies pretèrites deuen ésser estrangulades en aquests moments de retorn de la fe pacifista. Hi han a Ginebra uns homes de bona fe que treballen per estrangular els instints guerrers amb

un estatut d'arbitratge, com el codi penal estrangula, per coacció primer, després per penalitat, els malífics instints humans. Un ambient de comunió espiritual els deu envoltar per a que les seves tasques siguin més fecundes, arribant a una plena eficàcia. L'horror a la guerra quan esclata, deu testimoniar-se sempre, i sobretot quan es labora per a desvirtuar l'aforisme clàssic de «Si vols la pau, prepara la guerra». No, quan es vol la pau, s'ha de preparar la pau. Es com si es digués que per a combatre una epidèmia en lloc de l'higiene i de la profilaxis es preparassin únicament hospita's.

Quimera la guerra i sentimentalisme ingenu el pacifisme. Potser sí... Però també quimèric el lluitar amb la mort i es lluita; també sentimentalisme la medicina i la protecció als malalts, i de la medicina i de la beneficència s'han fet dos sacerdocis.

PARADOX

L'IMATGE DE SANT LENIN

No ho sabeu? A Rússia s'han fabricat oficialment mils i mils de petites estàtues de Lenin. Aquestes estàtues, obra dels més acreditats escultors soviètics, estan destinades a servir d'imatges en les cases, corporacions, sales i cambres dels russos. Abans era corrent a Rússia el retrat del tsar, considerat com a pare de cada rus. Els russos poden canviar de règim. Poden canviar de sants. Però sempre n'han de tenir un o altre. Abans hi havia la santificació del tsar de totes les Rússies; ara hi ha la santificació de Lenin, qui creà l'Unió de les Repúbliques soviètiques russes.

Un detall curiosíssim és que aquesta fabricació i venda oficial de l'imatge de Lenin ha estat feta de conformitat amb un decret. A la Rússia soviètica no es pot fer res que no sigui per un decret. En

aquest punt, Rússia s'assembla a altres països que no tenen res de soviètics. La cosa que ha calgut decidir, per aquest decret, és el valor artístic i la semblança del rostre de l'imatge. Diu el decret que la fabricació i venda de l'obra d'art ha estat autoritzada després de comprovar que és realment una obra artística i que representa fidelment la fesomia de Lenin.

Heu's aquí un cas de socialització de l'art. No solament la Rússia oficial és la que s'encarrega de fabricar i vendre estàtues, sinó, que abans d'autoritzar la circulació d'aquestes, ha de decretar que són bones artísticament i que s'assemblen a l'original. Si aquests principis s'estenguessin gaire, la producció artística prendria un caràcter ben original. I encara que molta gent plena de prejudicis que trobarà que això són exageracions i coses de Rússia, nosaltres considerem que s'obtidrien grans avantatges del fet de sotmetre totes les obres d'art a un tribunal que hagués de dir si són o no són dignes d'anar al públic i que representen bé a l'interessat, quan es tracta de representacions humanes.

Això vindria a ésser la prèvia censura per a l'art. La feina més difícil fóra la de trobar bons censors. Ja sabem que en matèria artística els parers són molt diferents. Si es donés el cas que el censor fos un home d'escola, succeïria que un gran nombre d'obres que representessin una altra tendència, serien colpides per ell. No pot imaginar-se sense sentir un cert temor a les cames, que una mena de Falgués—Déu l'hagi perdonat!—exercís la censura artística. Imagineu també un cubista posat a censor. Per cert que és molt versemblant que a la Rússia d'avui abundin els cubistes.

Aquesta exigència de fidelitat en la fesomia pot portar també els seus inconvenients. De vegades la fidelitat en art és enemiga de la bellesa. En el cas mateix que hem citat, en el cas de Lenin, els escultors que han fet les imatges hauran hagut de presentar el cap de Lenin botarut, i la seva cara lletja. Tanmateix la lletgesa no és cap inconvenient per a l'adoració de les multituds. Fins direm que no convé que les imatges dels sants i de les santes tinguin la fesomia molt bella. Un sant i una santa representats en forma de persones guapes destorbarien la devoció de molts fidels del sexe contrari. La bellesa adorativa ha d'ésser espiritual. L'estàtua de Venus, si inspira devoció, no és precisament una devoció religiosa. La lletjor més aviat afavoreix la santedat. I encara que hi hagi sants i santes de bona fesomia, els lletjos predominen en el santoral. El santoral soviètic segueix en això la tradició del santoral religiós. Sant Lenin és lleig de cara, però els bolxevistes russos l'adoren tot cor i per decret.

FULMEN

TEMES SOCIALS

EL FRONT ÚNIC

Es tracta d'establir entre els obrers de Catalunya, el front únic. La iniciativa és de *Justícia Social* i sembla que aquesta aspiració la comparteixen alguns elements del Sindicalisme àcrata.

Res més just i més necessari que s'uneixin els qui combaten una mateixa cosa, i pateixen de la mateixa injustícia; però poc s'haurà guanyat si tot se'n va en nobles paraules i no es troba el millor lligam d'aqueixa unió, ni la base que pugui sustentar-la, sense cedir ni esquarterar-se, la comunitat de l'obra que volem ben fructífera.

I el moment és propici, car mai com ara s'ha vist tan clarament la possibilitat de que el capitalisme reculi davant l'escomesa de forces unides i concertades.

Moltes són les raons que semblen oposar-se a aqueixa unió, però cap d'elles, n'estic pregonament convençut, té una importància essencial contrastada amb l'augusta idealitat que ens uneix a tots,

sens que molts se'n donguin ben bé compte.

Un error de principi tàctic dels nostres àcrates, és volguer treure la força combativa i el llevat ideal de la misèria ambiental. En canvi els socialistes pequen per predicar massa, el benestar i la felicitat.

Cert que la misèria és una cosa odiosa i la felicitat un ideal respectabilíssim. Però ni la lluita actual ha d'estar moguda per la misèria, ni el nostre idealisme ha de tenir una finalitat purament hedonista.

Car si algun dia el règim capitalista acabés amb la misèria, cosa que no és impossible, deixariem d'ésser socialistes o àcrates i ens posariem tots d'acord per a creure que el sistema de classes té de continuar perquè ens faci materialment feliços?

Està clar que no. Però això prova precisament que el que ens fa lluitar i ens ha d'unir no és la misèria actual ni la felicitat futura, sinó altres coses més altes i més ideals.

Cal que no donem pàbul a l'horrible idea que la justícia social, l'igualtat econòmica, els principis universals d'ètica, les injustícies i les opressions morals, el pacifisme, sien coses que solament interessin, no ja a una determinada classe, sinó als més miseriosos d'entre tots els qui la formen.

Per a ésser socialista, com per a sentir-se àcrata, no cal tenir fam, ni pensar amb una felicitat més o menys egoista, sinó que n'hi ha prou amb sentir, unes vegades, la veritat d'aquelles doctrines i la lògica inflexible de les conclusions científiques a que arriben; i en altres casos l'imperatiu de la consciència universal que dicta la necessitat de normes absolutes i objectives.

Resulta d'això que l'acció sindical directa i orientada envers la única finalitat de la vaga, és ineficaç, perquè no combat al capitalisme sinó en un terreny i amb una sola arma deficient; i no és transcendental, perquè deixa fora de la seva òrbita, no solament els interessos morals de l'home, sinó també els elements orgànics d'una nova estructuració econòmica i social.

Des d'aquest punt de vista no podem concebir el Sindicalisme sinó com una doctrina que encarni en la realitat viva, animant-la en tots els aspectes i impulsant-la cap a una finalitat complexa que compregui tot l'home i tota la col·lectivitat.

Ultra organitzar vagues, el Sindicalisme haurà de crear cooperatives o falansteris, és a dir, formes i nuclis de producció, de distribució i de consum anti-capitalistes: haurà de crear i fomentar escoles i biblioteques, on es formi la mentalitat de les noves generacions, segons els principis del laïcisme i del racionalisme; editarà obres de divulgació doctrinal, impulsarà les manifestacions d'art popular, l'estudi de noves teories ètiques, filantròpiques, penals. Haurà d'anar preparant, en una paraula, tant en l'ordre econòmic com en l'espiritual, l'adveniment d'una societat més noble i més justa.

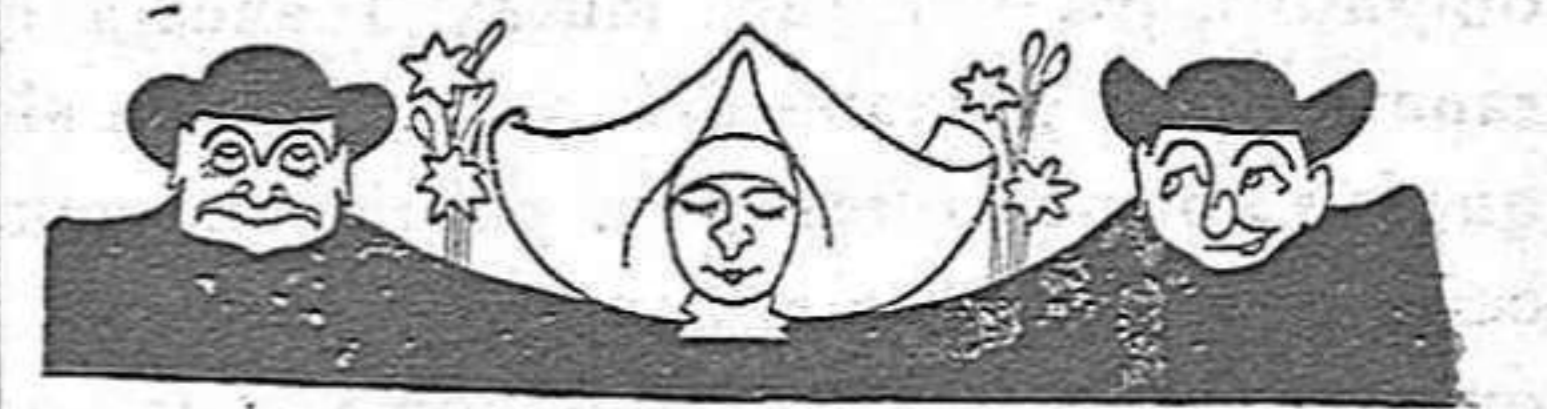
Està clar que aquesta tasca immensa no pot desenrotllar-se fecundament mentre ens mantinguem desunits. La desunió allunya sempre l'efectivitat dels ideals i allarga l'existència de l'adversari.

Capitalisme i Comunisme són dos termes evidentment contraris. Però l'oposició entre àcrata i socialisme és més nominativa que real i si mirem al fi pràctic ens haurem de convèncer que coincideixen exactament en llur substància.

Quan ens adonarem de que la distància que ens separa de l'ideal està en raó directa del temps que triguem a unir-nos?

Una condició primària de vida és la reunió de cèl·lules, i la garantia més certa de salut i fortlesa està en l'equilibri actiu i el solidari funcionament de totes les parts d'un organisme.

GLICINI

D'ESTAR PER CASA

El bon senyò Esteve
Plora de tristó
I els dies es passa
Sentat a un silló
Fent el solitari
Quan se'n va el doctor
Que el reuma li cura,
Que el té allí al recó
Clavat, i no el deixa
Sortí al bon senyor
Per veure el què passa
Per la població.
Ah! si ell podia
Treure's el dolor
I fer les visites
De que té intenció,
I dar-se a conèixer
Com home de pró,
Creu que le'n farien
Prou de regidor,
Però, ni pensar-hi;
Trista situació
La del senyò Esteve
Que és tan bon senyor!

De cada dia són més
Els homes de seny i pes
Que se'n van cap a París,
On no hi tenen que fer res
I deixen nostre país.
Si anem continuant aixís,
Encar que sols sia un mes,
No hi haurà *vigaraots*
Que no se'n vagi a París
A deixar-hi uns quants dinés.
I què en portaran després?

Apreta la calor,
Apreta, sí senyor,
Diu el senyor Bernat;
A casa que hem vingut
Del camp, pel fred fumut,
Ens havem ben trompat!

De ré culinària

— Ja han vist que no es poden menjar bolets? Són dolents!
— I aquest any que n'hi ha tants!

Veníem cap aquí
Per a poguer fruit
De l'optumnal fresqueta,
I ens trobem amb un sol
Del mes de juliol
Que ens vol fer la llesqueta!
Això no pot seguf.
Amb un temps boig així
La vida es fa impossible,
No trobo cap raó
De que faci caló,
Una calor terrible!
Pobre senyor Bernat,
Què n'és á d'amoinat
Per tan poca coseta!
Ell rai, que té dinés!

Que deixi els seus quefés,
I au, cap a la torreta!
Si és que no se'n va,
A cada punt tindrà
més d'una enrabiada,
Perquè a cada moment
Un home veu o sent
Alguna clatellada!

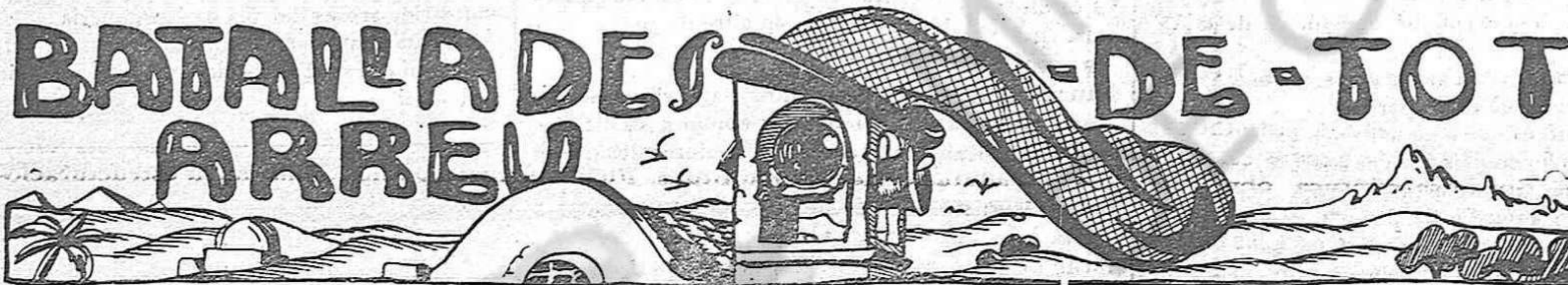
Pobre poeta
De Jocs Florals!
Què en fas dels versos
Piramidals
Amb que guanyaves
Premis rurals?
Dels epígrames

DIALEG POCA-SOLTA

— I doncs, senyor Pepet, a què es dedica ara?
— A corre la plaça!

I madrigals,
De les estrofes
Sensacionals,
D'aquells deliquis
Fins i sensuals
On exposaves
Tos ideals?
Tot lletra morta,
Tot paper fals,
Que, ail ara els versos
No donen rals,
Si vols escriure

EL MAL CAMÍ

Arriba sempre un moment en que el més dèbil, el més indefens, el més apocat, cansat de lluitar, cansat de defensar-se, i, mancant-li ja les forces, anorreada la voluntat, s'entrega al seu destí amb un gest de rebeldia o amb un gest de desesperada resignació.

La lluita—contra una idea, contra una multitud,

a Mussolini, malgrat veure que van camí de la mort:

—Tira endavant, que vas bé!

BARRACÓPOLIS

A Barcelona ja no es pot viure, ja no hi ha lloc on viure. Barcelona, diuen, s'engrandeix cada dia. Sí, però no és Barcelona la que s'engrandeix, sinó

petits, esquitats, no tenen cap comoditat, més que la de l'amo al demanar tres mesos adelantats i un dipòsit en metàl·lic com a propina.

Aquestes barraques s'estenen als voltants de la Presó Model—model de què?—als voltants de la

tures que tenen fam i tenen tristesa, que no han sentit mai una carícia.

Això, aquest espectacle llastimós, tristíssim, fa cloure els punys de ràbia a l'home de bona voluntat.

En aquestes barraques hi esclata també, de tant en tant, la nota còmica, d'un còmic trist, desllogat, estripat. Per exemple, en una de les barraques que formen barri, hi hem vist un rètol pompós que deia així: *COIFFEUR*. En altra hem vist un *Ford*, convertit en alcova!

El problema de les cases barates, del que es parla fa tant temps, hauria d'ésser un fet . . .

Mireu sinó aquesta fotografia de Xicago. Allà, n'estem segurs, no existeix el problema de l'excés de població.

LA SOCIETAT DE NACIONS

Heu's aquí reunida a Ginebra la Societat de Nacions, aquest organisme que al néixer semblava creat per a la regeneració del món. Avui, la veritat, no hi creiem massa en l'eficàcia regeneradora d'aquest organisme.

La Societat de Nacions, és, ja, un cau més de

— Vés dret, que vas bé!

contra un prejudici—anoreta la voluntat, les il·lusions. El lluitador se sent el cor ple de fel, l'ànima defallida pel desengany, el puny las de colpejar en va. La lluita el cansa, l'afadiga, l'avorreix. Pensa: que és estúpid tot això! Estic sacrificant les hores millors de la meua vida i ningú m'agraeix aquest sacrifici.

I un veu que se'n va a la ruïna, a la misèria, que ha escollit el pitjor camí. Però, desesperat, segueix. Ja no intenta ni salvar-se. Ja no té ànima ni per a salvar-se. Ja està fastiguejat de la vida. Ja tant li és la vida com la mort.

Heu's aquí la situació d'Itàlia. D'Itàlia que diu

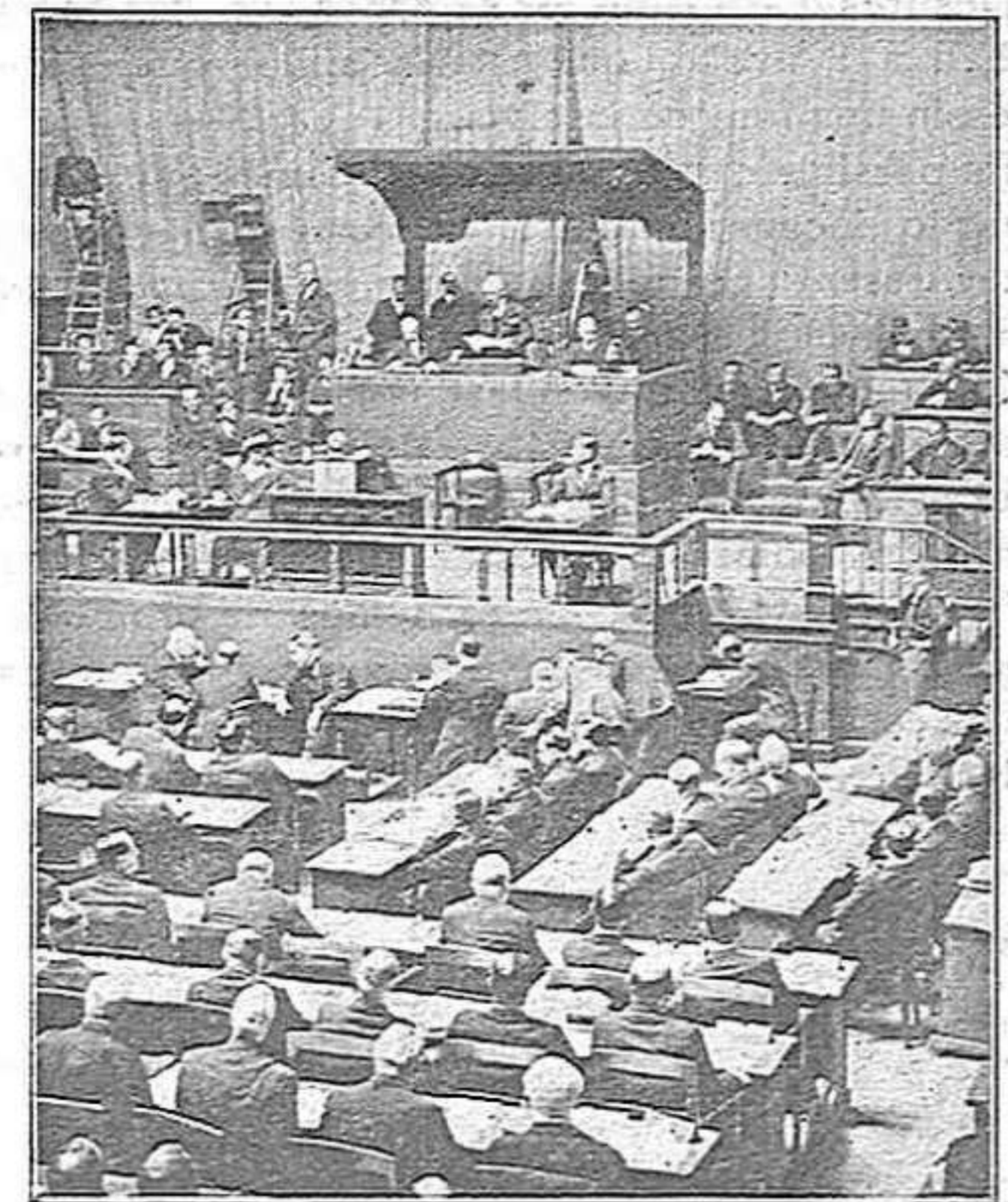
el número de barraques llastimoses i miserables que la volten.

Es un crim, un crim abominable que mereix els més terribles càstigs, el de que l'Ajuntament permeti que la classe obrera—que és la classe més digna de Barcelona, la més honorada, la més noble—visqui pitjor que les bèsties més vils. I han de viure d'aquesta manera, estan condemnats a viure d'aquesta manera, perquè no hi han pisos que costin menys de trenta duros! I aquests pisos de trenta duros—quantitat que no pot pagar un home que visqui del seu treball en un país com aquest on tot es retribueix menys el treball—són

A Xicago

Sagrada Família, als voltants de l'Hospital de Sant Pau, als voltants de la plaça de toros. Fan fàstic, però, sobretot, fan pena aquestes barraques. Fan pena al pensar que en aquells caus de misèria i de malaltia hi viuen sers humans, germans nostres, dones que treballen pitjor que bèsties, cri

La Societat de Nacions

buròcrates. A Europa passen coses molt sèries i terribles i la Societat de Nacions sembla no enterar-se'n.

Què hi tarem!

Costums populars

—Compreu-me el romanso del país de Xauxa, que si el llegiu semblarà que us hi trobeu!

Coses cabdals,
Cerca les fulles
Dominicals!

Ara que el ballar sardanes
Ha sigut reglamentat,
Per tal de que que no s'amoini
En sentir-les el veïnat,
Ara, crec que en ballaria,
I això que mai n'he ballat.
Es allò que diu l'adagi:
«Lo privat és desitjat».

FLOK

TORDERA

Els dies u i dos del corrent varen celebrar-se, en el barri de Sant Daniel, els tradicionals festeigs amb que honoren al seu patró, els quals tingueren lloc en la mina de Jalpi on s'hi aixecà un luxós envelat.

A les onze del vespre es ballaren sardanes al pati de la casa Jalpi, que per cert foren molt polsoses, tant, que a l'acabar, tots els concurrents quedaren transfigurats, i no cal dir com estaria son estómac, boca i demés parts interiors del cos.

Després d'acabades les sardanes, va començar el ball a l'envelat, que estaria millor que en diguessin una font de lascívia.

Es possible que encara hi hagi homes que, conscient o inconscientment, concorrin an aquests actes, essent així que en comptes de divertir-se s'avorreixen com un llús per no dir ostra?

Cal que el jovent d'aquesta vila pensi en altres coses més interessants i es deixi de moixigangues estúpides i deprecives del cos i de l'intel·lecte. Cal abominar aquestes aberracions i ésser més home. Oi més; no és temps de bromejar, sinó de pensar en coses més serioses que cada dia s'acosten, i els joves deuen esperar-les en la vida.

UN TORDERENC

FIGUERAS

Conversa copsada al vol en el firal, amb motiu de la substitució dels consums, reforma que, per ara, no se li ha pas vist la punta.

—I doncs, Japet, que mudes de casa?
—Sí, noi, em *trastado* a Figueras.

—A Figueras?
—Tal com sona; allò és la Meca, des de que han tret els consums, tothom es banya amb aigua de roses.

—Amb aigua de roses?
—No, home; vull dir que tot va de «Ca'l'Ample»!

—Em fas venir ganes de seguir-te...
—Creu, allò és un paradís.
—Però és que a mi m'havien dit...

—No ho cregueis, tot s'ha abaixat i encara s'abaixarà més, doncs hi ha senyors dels que manen que, per a quedar bé, fins n'hi posaran [dels seus].
—Doncs, digues que els faran benemèrits de la pàtria? Però escolta, m'havien dit que al passar per les col·lectes, s'hi veien tants o més guardians que abans... i que fins et miren el cabàs per si hi portes alguna llonganissa o altres articles de pagament.

—No t'ho pensis, falòrniets de la gent.
—Que per tenir el carro parat per a descarregar les estelles i fins per a que et deixin entrar a Figueras, també t'aturen i tu pagues, que és gata,

—Fuj, home, il·lusions dels contraris.
—Doncs, mira, fins diuen que per a poder entrar el carro a dintre de casa teva et faran pagar..

—I tu ho creus?
—Ja veuràs, un hom'en sent a dir tantes... també parlen de la contribució apujada, de l'impost de la llum, dels miradors, de la pollalla, de les canaletes, les carns i tantes altres coses...

—Sí, però en canvi, han abaixat els drets del xampany i del vermout!

—De debò?
—Ja ho pots ben creure!

—Doncs, mira, des de demà, a casa tirarem pilota a l'olla. I escolta, dels burots; què n'han fet?

—Amb això si que han fet com aquell que al gos el calçava i vestia, i li obria la porta per a que anés a guanyar-se la vida.

—No havien dit que per l'edat, temps de servei, per humanisme, els aplaçarien?

—Se'n deuen haver distret; però en canvi, veus, n'han aplaçat d'altres que s'han passat la vida cridant contra els empleos i els empleats, i així queden en paus.

—Bueno, celebraré que [et vagi vent en popa].
—Ja ho crec, mira, per a començar, quan arribaré aniré al bescanvi, que des d'aquesta feta diu que els durs ja els donen per quatre pessetes.

—Apa, llonsa...! Que no m'ho crec...

La Comissió Sardanística de Santa Coloma de Farnés, ha organitzat un concurs de sardanes pel dia 25 del present a dos quarts de sis de la tarda.

S'adjudicaran quatre premis: un de 150 pessetes, un de 100, un de 75 i un altre de 50.
Apa, sardanistes, prepareu els peus!

El governador general Lossada ha disposat que totes les entitats que tinguin el nom i els estatuts en català dintre el terme de quinze dies passin

pel Govern civil a canviar-lo, del contrari seran clausurades.

I en Cambó a Londres, eh?... Guapo, l'home, guapo!

Allà a Londres hi ha molta boira, però en Cambó deu pensar: Boira, raí! La qüestió és fugir del fum!

Tots els polítics estan en un mutisme profund. No fan res més que passejar-se i callar.

Tanta xerrameca insulsa que feien abans; i té, tot d'un plegat muts i passejant-se.

Diuen que els que van a París hi van amb segons fins. Sí, ja serà això, ja! Però em sembla que no són prou fins perquè d'algun se sap que hi ha anat a veure dones.

Aquest número
ha passat
per la prèvia
censura militar

El baró de Viver, tan guapo, tan gentil home, encara no ha vingut.

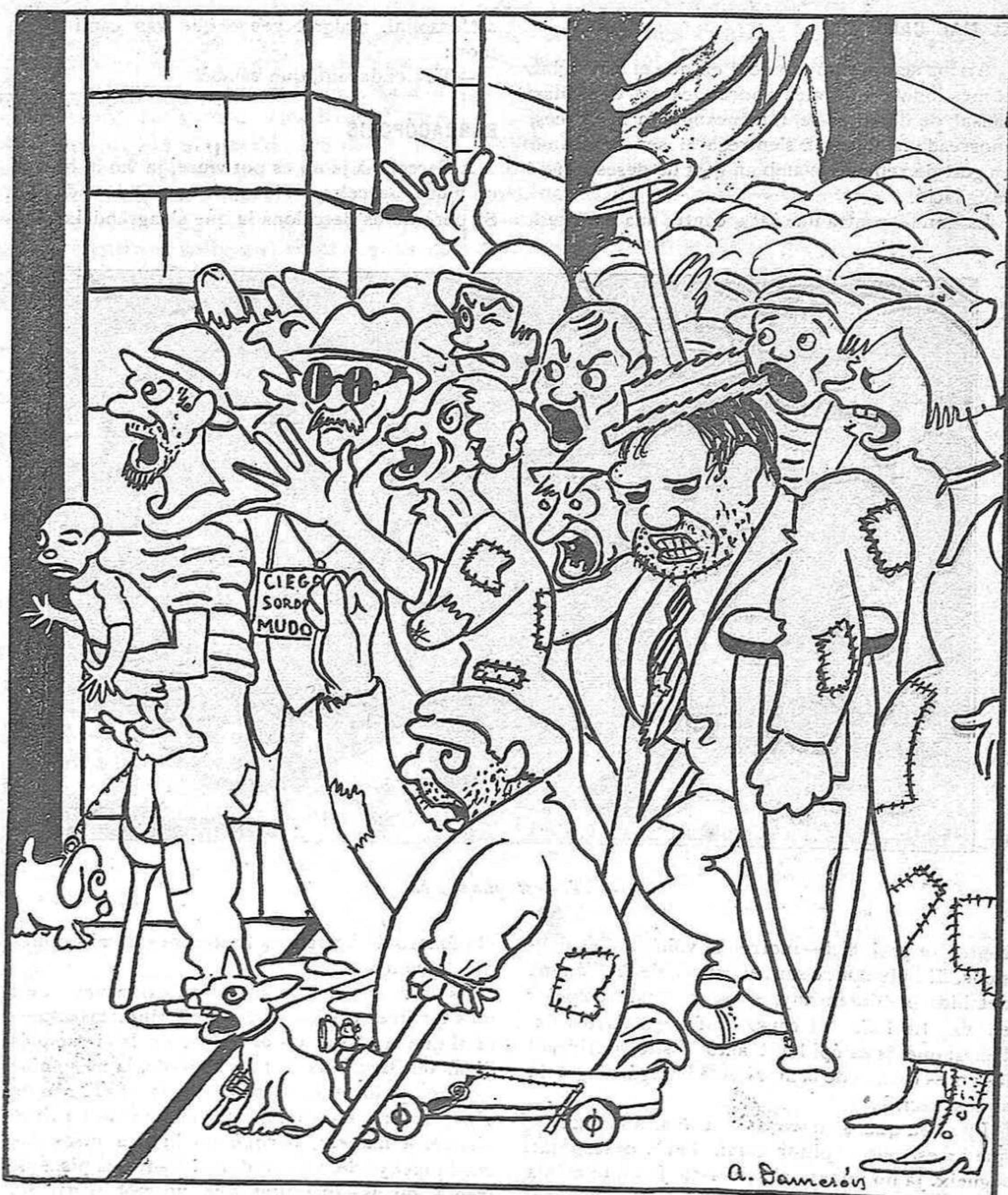
Senyor baró, tingui una miqueta de pietat per Barcelona i vingui desseguida que ens convé. Cregui que ens convé. Fa tant de temps que no hem tingut un alcalde guapo i llest com vostè. Afanyi's senyor de Viver, facis càrrec del gran safareix

Per les obres eternes del Metro han d'arrencar vint-i-cinc arbres del pla de la Boqueria.

Quants cents pardals quedaran sense ajoc!
I no hi diu res l'Associació protectora d'animals i plantes?

Impremta La Campana i L'Esquella. Olm, 8.-Barcelona

Un clam de protesta

—Ni pobres ens deixaran ésser!